

# La UV descriu una nova zona de cria del tauró gegant prehistòric megalodon

Elimina la filigrana digital ahora

► Un equip de paleontòlegs de l'Institut Cavanilles de la Universitat de València conclou que Tarragona va ser una zona de cria i creixement per animals juvenils durant el Miocè

M.ESPÍ. VALÈNCIA

■ El megalodon és el peix carnívor més gran conegut, i podia amidar fins a 15-18 metres. Les noves dades indiquen que aquest icònic megapredador va adquirir complexes estratègies reproductives que, en part, podrien explicar el seu èxit evolutiu, però al mateix temps, la dependència d'aquestes zones podria haver estat una de les principals causes de la seua extinció per la pèrdua d'aquests ambients deguts a canvis climàtics durant el Pliocè.

Les conclusions de la recerca, que s'ha publicat en la revista 'Biology Letters', s'han extret a partir de l'estudi d'una col·lecció de dents de megalodon dipositada en el Museu del Cau del Tauró, a l'Arboç (Tarragona).

L'article, «Use of nursery areas by the extinct megatooth shark, *Otodus megalodon* (Chondrichthyes: Lamniformes)», conclou que l'àrea d'on es van extraure les dents de megalodon que es troben dipositades al museu, hauria sigut una badia d'aigües càlides que els individus de megalodon haurien fet servir com zona de cria i creixement per als individus juvenils, en un ambient protegit i ric en recursos alimentaris.

En aquest ambient de poca profunditat es trobarien altres taurons com 'Hemipristis serra' o 'Carcharodon hastalis' i espècies que podrien haver format part de la dieta del megalodon, com per exemple mamífers marins.

Amés, aquesta nova àrea de cria s'ha comparat amb altres pertanyents a diferents formacions geològiques de les conques Pacífica, Atlàntica i del Carib, per intentar extraure altres potencials zones de cria en diferents moments de l'escala temporal, així com en distintes regions geogràfiques. El marc comparatiu, així com els mètodes,



Reconstrucció del megalodon per Hugo Salais (Metazoa Studio).

UV

El megalodon és el peix carnívor més gran conegut, i podia amidar fins a 15-18 metres

basats en treballs previs d'altres autors, aporten nova informació, ja que prèviament sols una possible zona de cria d'aquesta espècie havia sigut adequadament descrita en Panamà.

Entre els resultats de la comparació entre les poblacions de huit formacions addicionals, i les localitats que les componen, s'han obtingut quatre potencials zones de cria en Amèrica del Nord i del Sud, a

mes de la ja nomenada regió de Tarragona.

El grup de recerca està integrat per José Luis Herraiz, Humberto G. Ferrón, Héctor Botella i Carlos Martínez Pérez, que formen part del grup d'investigació EVER (Early Vertebrate Evolution Researchlab), integrat en el Grup de Paleontologia i Biologia Teòrica de l'Institut Cavanilles de Biodiversitat i Biologia Evolutiva de la UV.